

LBRIS

We know
books

Eve Chase

CASA
DE
STICLĂ

Traducere din limba engleză și note
MIHAELA SEREA

LITERA
București

1

RITA

Forest of Dean, 4 august 1971

Pădurea arată de parcă ar fi gata să-i mănânce de vii, se gândește Rita. Lumina a devenit de un verde ciudat, iar crengile se freacă de geamurile mașinii. Strânge și mai tare volanul. Cărarea se îngustează în față. Întrebându-se dacă a ratat virajul spre casă sau e după primul colț, ia o curbă cu viteză prea mare, apoi trânteste piciorul pe frână.

Rita își ține respirația și cască ochii prin parbrizul pătat de insecte al automobilului Morris Minor. Nu e sigură la ce se aștepta. La ceva mai de soi, mai *à la* Harrington, nu la *asta*.

În spatele unei porți înalte, ruginite, conacul Foxcote răsare din pământ ca și cum o erupție geologică l-ar fi ridicat din solul împădurit. De o frumusețe păraginită, ferestrele cu ancadramele clipește ametește în lumina asfințitului. Copaci uriași se încovoie deasupra acoperișului de țiglă roșie a cărui coamă se lasă în jos la mijloc, ca o spinare frântă, așa încât coșurile de fum se înclină în unghiuri bizare. Iedera înghite fațada ascuțită din lemn și cărămidă, deasă, zburlită, însuflețită de zeci de păsări agitate și de un vâl unduitor de albine. Era tot ce putea Rita să-și imagineze mai diferit de casa din Londra a familiei Harrington.

Pe moment, toată lumea din mașină tace. Nevăzută, o ciocănitoare bate într-un copac semnalul de marcare a teritoriului. Rita simte cum i se adună broboane de sudoare în spatele genunchiului stâng. Abia acum își dă seama că îi tremură mâinile.

Chiar dacă a făcut tot posibilul să ascundă asta de Jeannie și de copii, a intrat în panică din momentul în care au apucat-o pe drumul forestier, la aproape cinci ore de când au plecat din Londra. Nu e doar teama de a nu-și omorî prețioșii pasageri. Din când în când, îi tremură vederea, dezorientată de copacii care se înalță deasupra, de lipsa cerului și de senzația resimțită brusc, a durității unui trunchi de copac izbit cu optzeci de kilometri la oră. Acum, că au supraviețuit călătoriei, își duce palma la gură. Totul se întâmplă prea repede. Cum Dumnezeuului a ajuns ea aici? Într-o pădure. Din toate locurile de pe lume. Urăște pădurile.

Trebuia să fie o slujbă de bună în Londra.

Până în urmă cu paisprezece luni, Rita nu fusese niciodată la Londra. Dar visase asta cu disperare; visase la Rita care ar putea să fie acolo, departe de Torquay și de tot ce se întâmplase. Visase la familia din metropolă, care, la fel ca familia Darling din *Peter Pan*, ar adopta-o ca pe una de-a lor. Ar locui într-o casă înaltă și caldă, care nu ar avea contoare de curent electric cu fise, cum avea căsuța lui buni. Ar primi un dormitor al ei, cu un birou și o etajeră, poate cu vedere spre orașul agitat și incitant. Iar mama pentru care ar lucra ar fi... ei bine, perfectă. O persoană delicată, și amabilă, și blândă. La fel ca mama ei, pe care Rita și-o amintește vag. Adică tot ce a pierdut în accident. Și continua să caute, într-un fel.

În dimineața interviului, contemplantă stucatura albă ca zahărul și glicina în cascadă de la Primrose

Hill și știuse imediat că aici era. Noul ei cămin. Noua ei familie. Când bătuse la ușa cu cifru, simțise niște furnicături prin tot corpul, iar inima i-o luase la goană sub bluza ei cea mai bună care, în Londra, nu mai arăta chiar atât de bună. Acum este a doua bluză, în ordinea calității, înghesuită în portbagaj împreună cu toate celelalte haine – practice, simple, rareori suficient de lungi la mâneci sau la picioare – pe care le-a putut salva după incendiul care a distrus weekendul trecut casa aceea din Londra. Chiar și după cel mai lung ciclu de spălare la mașină, hainele ei tot mai put a fum.

Rita aruncă o privire spre Jeannie, aflată pe scaunul din stânga. Într-o ținută nouă de la Harrods, este ostentativ îmbrăcată ca pentru Londra, cu mâinile încleștate cu strășnicie pe o geantă neagră de firmă. Arată fragilă, tristă. Scăderea recentă în greutate este dureros de evidentă în fusta aceea crem de crep, încinsă strâns, cu o gaură suplimentară la curea, cu set de bluză și pulover bleu *ciel* din cașmir și o eșarfă albă de mătase, înfășurată asemenea unui bandaj în jurul gâtului subțire ca un băț. Și poartă iarăși acei ochelari de soare cu ramă de baga și cu lentile mari cât capacele de la borcanele de gem Hartley's, pe care și-i pune mereu după o noapte de plâns.

Jeannie nu voise să plece de la Claridge's Hotel. (Nici Rita: nu mai stătuse niciodată undeva unde să nu fi trebuit să-și facă singură patul. Camerista n-o lăsa nici măcar s-o ajute cu colțurile afurisite ale saltelei.) Cu siguranță că Jeannie nu voise să vină aici: „Un loc monstruos. Modul lui Walter de a mă izola“, suspina seara trecută, ferită de auzul copiilor. Uitându-se acum la conacul Foxcote, Rita nu poate să nu se întrebe dacă Jeannie n-a avut dreptate.

Cu totul altfel stătuseră lucrurile când începuse munca. Și-o amintește pe Jeannie citindu-i cu glas tare referințele la o zi după interviu, cu un zâmbet discret răspândindu-i-se pe față, cu mâinile mângâind soarele pântecului ei însărcinat. „Loială, amabilă și adorată de cei patru copii ai mei. Genială cu copiii. Mai puțin pricepută în privința rufelor și a gătitului. Șoferiță foarte emotivă. Aș angaja-o din nou fără să stau pe gânduri.“

Walter nu se arătase interesat în mod deosebit. Un bărbat rezervat, cu o mustață meticulos îngrijită, așos într-un costum maro, croit pe corp, fusese prietenos, dar în maniera business. După o strângere de mână rapidă, se scuzase, trimisese câțiva pupici în direcția copiilor și se grăbise să plece la muncă lăsând în urmă o dâră din parfumul discret al spumei de ras. Pe atunci, Walter era bucuros să lase în seama soției sale toate deciziile casnice. Conducea compania Harrington Glass din Mayfair, nu și gospodăria familiei. Și părea perfect în regulă. Dacă au existat semnale de alarmă, Rita nu le-a sesizat.

Niciodată nu-și dorise atât de mult un serviciu. Lăsându-se încet pe canapea, își împletise mâinile strâns ca să nu și le poată agita și își încrucișase picioarele neîngrijite, gleznă peste gleznă, și le retrăsese puțin, așa cum o instruiseră buni. („O să te faci să pari mai mică, iubito. Mai feminină.“) Încerca din greu să nu zâmbească prea mult, să aibă o atitudine serioasă și profesională, să pară mai matură decât era, la cei douăzeci de ani ai ei. Demnă de un asemenea post bun.

Jeannie îl chemase pe Teddy, pe atunci în vârstă de cinci ani, în salon. „E adorabil“, a zis ea. Și chiar era. Rita a trebuit să reziste ispitei de a-i răvăși cârlionții. Hera, pe atunci în vârstă de doisprezece ani, a apărut, nu la fel de adorabilă, ca și cum ar fi trebuit să echilibreze

balanța, oferindu-i o felie de tort – Jeannie a numit-o „patiserie“ – pe o farfurie de porțelan, cu o furculiță minusculă de argint. În timp ce Hera îi explica timid cum se pronunță numele ei distins – *Hir-rah* –, Rita a luat farfuria. A înclinat-o și, într-o secvență redată cu încetinitorul, felia de tort a alunecat și a aterizat pe covorul persan, alături de ghiveciul cu aspidistra. Hera a chicotit. Rita i-a surprins privirea, apoi, în mod catastrofal, a chicotit și ea, dar a încercat să disimuleze printr-un fals acces de tuse. Evident, o dăduse spectaculos în bară și avea să fie trimisă pachet înapoi, în căsuța lui buni, dezgustată de viața din micul oraș, dar și de propriul secret nesuferit. Dar chicoteala aceea – avea să-i spună Jeannie mai târziu – i-a asigurat jobul. Voia ca bebelușul să aibă o bonă tânără, nostimă, nu vreo acritură bătrână.

Dar bebelușul n-a auzit niciodată chicotelile Ritei. Ori pe ale altcuiva. Ea era o micuță păpușă-fantomă, înțepenită, albă, înghețată în timp, o prezență simțită constant, dar niciodată – ferească Dumnezeu! – pomenită. Iar Rita... ei bine, ce este *ea* acum? Nu doar tână bonă nostimă. Iar gândurile îi sunt apăsate nu doar de gustările servite la ceai.

Chiar și copacii par să se uite în jos la ea acuzator, scuturând din capetele lor înfrunzite. „Micul nostru aranjament“, l-a numit Walter. Când i-a sugerat asta, cu două zile în urmă, Rita n-a vrut să aibă nici un amestec. Era extrem de neliniștită în privința motivelor lui. „Vrei să te mai gândești?“, a pufnit el. „Asta e un job, Rita, nu un sortiment de budinci.“ Alegerea era tranșantă: accepți sau pleci („imediat, fără referințe“), și ar fi urmat să angajeze pe cineva mai supus.

„Trebuie să rămân în Londra, cu treburi, așa că tu trebuie să-mi dai informații despre starea mintală a

soției mele." Și-a netezit părul, care i se încurca repede. „Ține-mă la curent cu dispoziția ei. Pofta de mâncare. Cum se descurcă cu copiii. Mă aștept la discreție totală din partea ta, bineînțeles. Soția mea nu trebuie să afle.“

Rita s-a gândit repede. Mai întâi, dacă ar fi plecat, unde s-ar fi dus? Din ce ar fi trăit? Buni murise cu câteva luni în urmă – până la urmă, nu dintr-o indigestie –, iar consiliul local îi revendicase casa. Fusese hotărâtă să-i ofere bunicii o înmormântare cum se cuvine și o piatră funerară. Cheltuielile îi epuizaseră economiile.

Apoi nu suporta gândul să plece de lângă Jeannie, Hera și Teddy, când aveau mai multă nevoie de ea. Ar fi fost ca și cum i-ar fi abandonat. Sau ca și cum ar fi spus: „Nu pot să vă mai ajut“, când era sigură că poate – știa câte ceva despre doliu, despre felul în care te lasă cu cicatrici, nu pe piele, ci în straturile moi ale sufletului. (Și cum e să crești fiind diferit, ca Hera, să fii cel care nu reușește să se adapteze.) Așa că da, sigur, a fost de acord că era preferabil „raportul“ asupra lui Jeannie vara asta, prefăcându-se de câte ori ar fi fost necesar, față de o slujbă nouă. De dimineață, încă mai părea decizia corectă. Dar acum, că se află aici, captivi printre copacii aștia sumbri și copleșitori, într-un loc atât de îndepărtat de parcă ar fi ultimii supraviețuitori de pe planetă, nu mai e sigură. Are gura uscată și simte gust de metal. Gust de trădare.

– Rita? Jeannie o atinge ușor pe braț, întrerupându-i spirala gândurilor. Vocea lui Jeannie e îngroșată de medicația matinală, motivul pentru care conduce Rita. („Ciudat. Văd halouri“, a observat Jeannie în fața ouălor poșate impecabil la micul-dejun de la Claridge.) Ești pregătită?

– O, da! Scuze.

Rita se îmbujorează. Conștiința ei e prea aproape de suprafață.

– Păi, hai să ducem până la capăt treaba asta nefericită, da? șoptește Jeannie mohorâtă.

Rita încuviințează din cap, luptându-se cu schimbătorul de viteze. Storcându-și un zâmbet pentru copii, Jeannie spune cu voce puternică, voioasă:

– Păi, bine te-am găsit, Foxcote! Chiar e interesant. Haide, Big Rita, intră.

2

SYLVIE

Kensal Town, Londra, în prezent

Duc ultima cutie din casă în mașină, ținând-o cu mâna pe sub fundul bombat, ca să nu încep să semăn lucruri pe stradă și să mă fac de râs. Arunc o privire în urmă, spre casă, și simt înțepături în ochi. Asta e tot? Casa familiei mele, ca și căsătoria în care am fost blocată atâta vreme, în sfârșit extirpate din mine?

Anii mei de căsnicie au fost marcați de cutiile de mutare. Sosiri și plecări. Un chin permanent. Când ne-am mutat prima dată, în urmă cu nouăsprezece ani, eram însărcinată în cinci luni și foarte ocupată ca make-up artist, cu un troller mereu pregătit, gata să decolez pentru un shooting peste hotare, notificat din scurt. N-aveam nici măcar un mixer. Nu schimbam niciodată scutece. Inelul meu de logodnă – aur antichizat, cu un smarald verde-deschis – îi aparținuse mătușii lui Steve și mă făcea să zâmbesc de câte ori îl priveam. Nunta urma să aibă loc după ce aveam să scap de kilogramele acumulate în timpul sarcinii (nu de toate). Urma să port o rochie vintage de dantelă, ivoar, și pantofi cu baretă, numai buni pentru Courtney Love. Urma să dansăm pe „Common People“, hitul trupei Pulp. Urma să fim căsătoriți pentru totdeauna.

Nu mi-aș fi putut imagina nici strada asta schimbându-se. Ieftină pentru zona a doua, găzduia o șaormerie, un rezident sonat care își striga nemulțumirile la felinare și un înfloritor cuib de drogați. Ușile de la intrare erau vopsite în roșul-ruginiu aprobat de consiliul local. Acum aceste uși sunt mai degrabă în nuanțe spălăcite de gri. Șaormeria a devenit o florărie foarte prezentă pe Instagram, care vinde dalii de un roșu aprins. Sunt cinci restaurante Sophies pe stradă. Probabil, cincisprezece storcătoare de fructe. Dacă ar fi să ne cumpărăm acum casa, n-am putea să ne-o permitem. Noi? Iar am scăpări. Mi se tot întâmplă.

Spun „Adio“ în sinea mea. Toată luna asta am tot mutat cutii în micul meu apartament, în timp ce Steve era la muncă. Acum, că am terminat, mă simt euforică. Dar mă doare inima. Nu pot să închei la fel de ușor cum am închis ușa. Atât de multe amintiri rămân în casa asta, păstrate ca lumina soarelui într-un borcan: creșterea Annei în înălțime, însemnată cu creionul pe peretele din baie; trandafirul roz pe care l-am plantat ca să marcăm mormântul lui Lettuce, iepurele Annei; teancurile de articole decupate, materiale editoriale din reviste, pe care le-am scris la începuturi, cu peste douăzeci de ani în urmă, încântată să fiu *cool* mai degrabă decât bine plătită. Acum nu mai am spațiu de depozitare. Și nici grădină. Și am mult prea multe facturi cu care să mă descurc singură.

O despărțire de probă, așa o numește Steve. Nu m-a crezut nici acum șase săptămâni, când i-am spus prima dată. Mâncam paste cu creveți, într-o tăcere încordată. Săptămâna aceea fusesem plecată, lucrasem la un shooting pentru un catalog de ținute *countrywear* în nordul Scoției, implicând o mulțime de perechi de pantaloni din catifea, fotomodele care tremurau de frig și

o ploaie torențială. Steve uitase ziua de ridicare a gu-
noiului – crima A –, așa că am rămas blocați cu recicla-
bilele pentru încă două săptămâni, iar tomberonul era
deja arhiplin. Dar, de fapt, despre altceva a fost vorba.
Alte straturi de mizerie adunate în căsnicia noastră.
(Crimele B-Z.)

L-am privit pe Steve cum decapita un crevet cu de-
getele, mormăind pentru sine. Fața lui – sprâncenele
negre, unghiulare, cicatricea de pe bărbie rămasă din
copilărie, de la bicicletă – îmi era atât de familiară încât
parcă nici n-o vedeam.

„Acum ce-am mai făcut?“, a zis fără să ridice privi-
rea la mine.

Am lăsat furculița jos. Cuvintele mi-au ieșit pur și
simplu. „Steve, nu mai pot să fac asta... să fim îm-
preună.“ A trecut un moment, Steve a clipit rapid.
A așteptat ca eu să-mi cer scuze sau să dau vina pe
hormoni. Playlistul tocmai ajunsese la Lou Reed, cu
„Perfect Day“. În mod normal, am fi glumit remar-
când ironia. N-am glumit. Părea că nimic n-o să mai
fie amuzant.

„Dar te iubesc“, a bâlbâit Steve dărâmat. Și în mo-
mentul acela – 8.11 seara, 19 iunie – am știut că era
sincer, chiar mă iubea, dar și că nu-și putea imagina
viața fără mine, ceea ce nu era chiar același lucru. Apoi
m-am gândit la fiica noastră de optsprezece ani, Annie,
aflată în Camden, unde își sărbătorea ultimul examen
de absolvire a liceului, într-o dulce ignoranță, și am
izbucnit în plâns. Ce făceam?

Dragoste. Stabilitate. Un cămin temeinic. Din mo-
mentul în care Annie a venit pe lume, infinit de pre-
țioasă, îi promisesem toate acestea. Nu mi-am jelit
libertatea pierdută, chiar dacă, în scurt timp, cariera
mea a intrat la apă precum cașmirul spălat la nouăzeci

de grade. Nu mai puteam să călătoresc sau să lucrez
până seara târziu. Eram extenuată. Până și picioarele
îmi erau umflate. Dar nu era altă cale, eram incredi-
bil de fericită, poate pentru prima dată în viața mea.
Polaritatea mea magnetică se schimbbase. Așa că da, am
fost o mamă ca la carte. I-am dat lui Annie absolut tot
ce am avut.

În acest scop, am făcut tot ce am putut ca să uit de
Lisa de la HR – treizeci și un pic de ani, blond balayage,
și-a vărsat cocktailul Negroni pe cea mai bună rochie
a mea, marca Isabel Marant, la petrecerea de Crăciun
de la compania lui Steve și, sunt cincizeci și cinci la
sută sigură, femeia cu care joacă la dublu la clubul de
tenis, precum și în alte întâlniri pe care le-am simțit în
ultimii câțiva ani, dar nu le-am putut dovedi.

Dacă înveți de mic cum să îngropi lucrurile dure-
roase – pentru mine, tot ce s-a întâmplat într-o pădure
cu mult timp în urmă, genul de întrebări care ar opri-o
pe mama mea moartă din drumul ei, cu o grimasă
cardiacă –, devii al dracului de bun în blocarea gându-
rilor negative. Și în păstrarea secretelor. Se dovedește
că numai secretele nu dispar complet. La fel ca moli-
ile din șifonier: continuă să roadă ascunse până când
descoperi gaura.

Cum perioada de școală a lui Annie s-a încheiat mai
devreme vara asta, am simțit o schimbare interioară,
una la care nu mă așteptasem. Ca la schimbarea vitezei
pe bicicletă, am avut o senzație ciudată de pedalare în
gol, apoi, cu un declic, totul s-a așezat cum trebuia.
O voce mică în capul meu a început să șoptească: „Ai
patruzeci și șase de ani, dacă nu pleci acum, atunci
când? Ce fel de exemplu ești tu pentru Annie? Ea ar
vrea ca tu să fii fericită“.